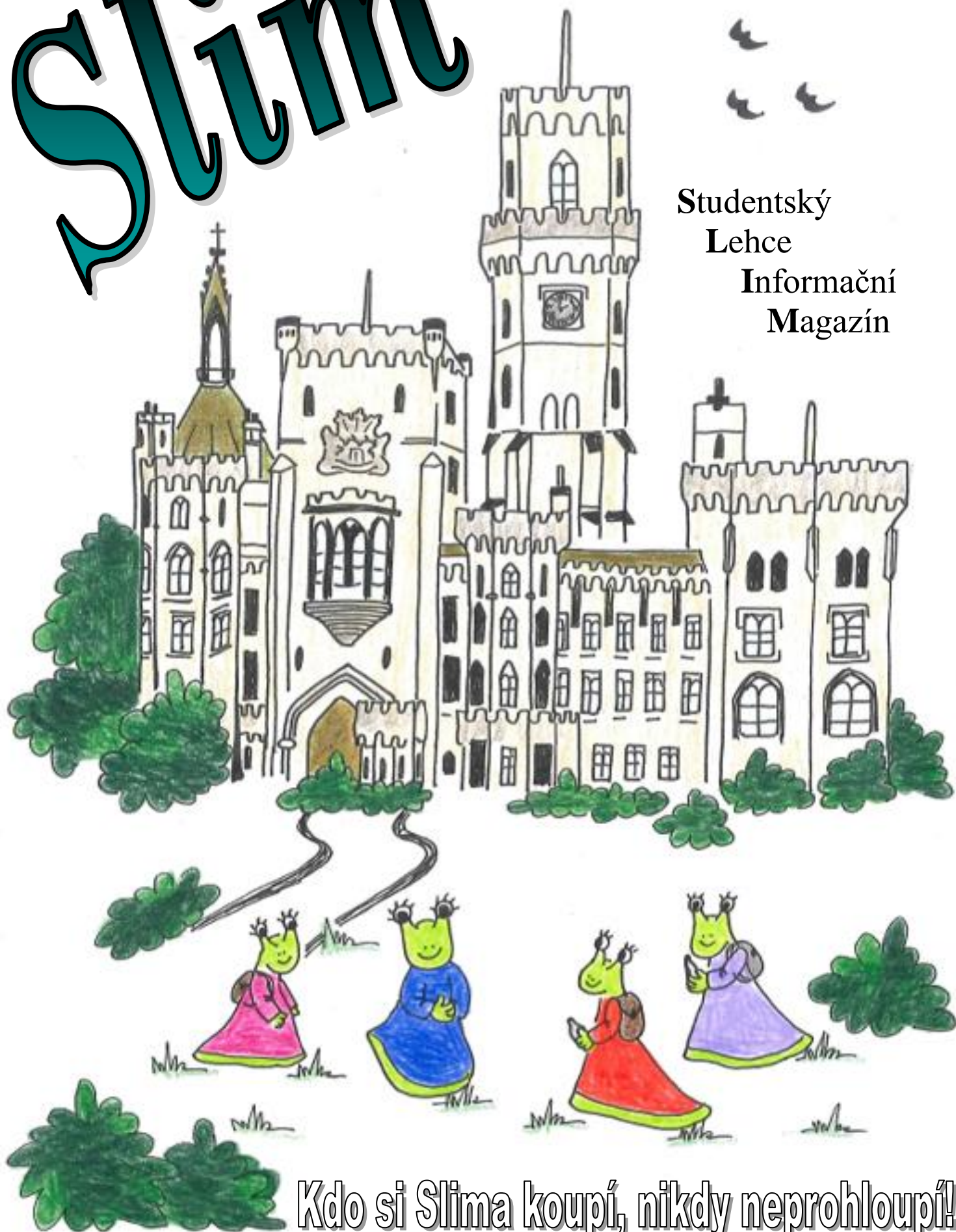

ZŠ Chýnov, Gabrielovo nám. 16, 391 55 - 71. číslo, květen 2023

Slim

Studentský
Lehce
Informační
Magazín

Kdo si Slima koupí, nikdy neprohloupí!

Obsah

Úvodní slovo	1
Kdo nám dělá čest	2
Školákem nanečisto	3
První velká zkouška	4
Zápis do první třídy	5
Rolnickový den	6
Silový čtyřboj	7
Zájmy a záliby	8
Lyžák osmáků	9
Posily naší sborovny	12
Toulky našich turistů	13
Uklid' me Česko	16
Zprávičky	17
Vzkazy ze střední	18
Školní křížovka	19

Redakční rada:

Buřičová Laura,
Filipová Bára,
Kuchařová Nela,
Návarová Veronika,
Rybničková Patricie,

Šalátová Kateřina,
Štroufsová Tereza,
Tomášková Klára,
Vacková Tereza,
Váchová Karolína,

Váchová Kateřina,
Voláková Adéla,
Volfová Eliška

- pod vedením

Mgr. Petra Dvořáka

Úvodní slovo

Nazdar všichni. Letošní jaro si s námi tak trochu hraje na schovávanou. Ale kdo hledá, ten najde. Nemůže se schovávat věčně.

Tak jsme si říkali, čím v tomto čísle začít. A co takhle pár slov o naší práci? Máme na mysli redaktorskou činnost. Tedy pokud se tomu tak dá říkat. Ale to už musíte posoudit vy, čtenáři. My se pravidelně scházíme každý pátek a snažíme se vymyslet nová témata pro články. Někdo přijde s vlastním nápadem, jiný dostane zadání od šéfredaktora. Některé kauzy jsou zajímavé, jiné zase méně. Často se objeví i takové, které se ani otisknout nedají. Ne každý má chuť dělat rozhovory se spolužáky nebo přímo s učiteli. Někdo raději píše recenze nebo reportáže z různých akcí.

Naším úkolem je všimát si dění ve škole, ale i v Chýnově samotném. Co se komu líbí, jaké jsou nové trendy a co by se dalo zlepšit. Často bychom si rádi do někoho píchli, ale ne vždy je to možné a ne vždy máme odvahu. Přesto je pravdou, že slovo je mocná zbraň. Mnohdy bychom nevyslovili nahlas to, co napíšeme.

Například nedávná příhoda, která vyústila v několikadenní kauzu, kterou jsme si pracovně pojmenovali záchody. Ukazuje na blbost a nevychovanost některých z nás. Pokud jste si nevšimli nebo už zapoměli, oč vlastně šlo, rádi vám trochu osvěžíme paměť. Někteří kluci se začali od jisté doby trochu více scházet na záchodech ve druhém patře. Možná, že si tam jen povídali a trochu blbli mimo dohled dozorů. Možná, že při tom i používali mobilní telefony a tím porušovali školní řád. To vše se dá pochopit, ale jen do té míry, než pohár trpělivosti učitelů a vedení školy přeteče. Jak se začnou objevovat na internetu kraviny a na stropě záchodů zmačkané a namočené papírové ubrousky, to už je zle. To se nemůže nikdo divit, že se záchody ve druhém patře uzavrou a všichni musí chodit na ty v prvním patře, které je pak jednodušší uhlídat. Jak jednoduché by bylo vše vysvětlit, určitě se i omluvit, ale to by museli ti jistí najít trochu odvahy. Zřejmě je lepší a machrovštější, když ostatní jsou kvůli něčí hlouposti omezováni.

Tak přesně tohle je naše práce. Napsat to, co si ostatní myslí. Možná se postavít na jejich stranu a bojovat za jejich práva. Poukázat na lehkomyšlnost některých jedinců a doufat, že se chytí za nos a nechají toho.

V letošním roce je nás v redakční radě snad nejvíce za poslední léta, ale to neznamená, že byste se nemohli přidat k nám. Pokud máte chuť, tak do toho.

Olympiáda

Kdo nám dělá čest

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TÁBOR

UDĚLUJE

DIPLOM

Danylenku Artemovi

za 1. - 3. místo

v okresním kole matematické olympiády kategorie Z7

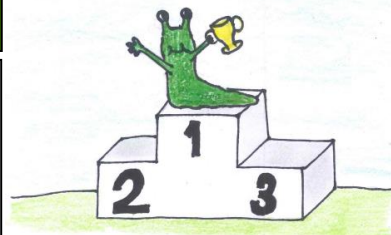
V Táboře 12. 4. 2023

V okresním kole matematické olympiády reprezentovali naši školu tři žáci.

Za šesté ročníky to byla Veronika Návarová, která se umístila na krásném 8. místě, a Zuzana Papežová, která obsadila 13. místo.

Zrak všem vyřel Artem Danylenko, který vystoupil na stupínek nejvyšší bez ztráty jediného bodu.

Všem moc gratulujeme.

Recitace

Nejen vtipné a vážnější básničky, ale i prozaické texty zněly v úterý 14. 2. 2023 naší školou. Konal se totiž další ročník recitační soutěže. Všem se vystoupení vydařila a svými výkony potěšili publikum i členy poroty. Těmi nejlepšími se stali:

I. kategorie:

1. Tomáš Basík
2. Jakub Čihák
3. Nina Meszaros

II. kategorie:

1. Patricie Rybničková
2. Matěj Kohout
3. Jan Vondráček

III. kategorie:

1. Aleš Ebert
2. Lucie Malasková
3. Veronika Hladíková

IV. kategorie:

1. Laura Buřičová
2. Kateřina Zywczoková
3. Barbora Kohoutová

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TÁBOR

UDĚLUJE

DIPLOM

Matěji Kohoutovi

za 1. místo v přehlídce

dětských recitátorů - okresní kolo

V Táboře 21. března 2023

kategorie II.

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TÁBOR

UDĚLUJE

DIPLOM

Tomáši Basíkovi

za 2. místo v přehlídce

dětských recitátorů - okresní kolo

V Táboře 21. března 2023

kategorie I.

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TÁBOR

UDĚLUJE

DIPLOM

Patricii Rybničkové

za 3. místo v přehlídce

dětských recitátorů - okresní kolo

V Táboře 21. března 2023

kategorie II.

Školákem na nečisto, aneb ve škole už jako doma

**O
t
u
k
á
v
á
n
í**

Ve středu 8. března se podruhé budoucí prvňáčci podívali do školy. Na šesti stanovištích se za pomoci šmoulů z pátých tříd seznámili s nejrůznějšími činnostmi, které na ně ve škole čekají.

Tentokrát se už v budově vyznali o trochu víc. Věděli, kde je tělocvična, jídelna a další důležité místnosti pro jejich následující působení na naší a teď už tak trochu i jejich škole. Při první návštěvě se stále drželi svých rodičů, ale teď se přesouvali mezi jednotlivými stanovišti

melodií právě ze známého kresleného seriálu Šmoulové. Předškoláci si vyzkoušeli skoro vše, co vás jen napadne. Zahráli si na opravdové školáky, takže seděli v lavicích a

jen v doprovodu již zmiňovaných šmoulů. Rodiče si mezitím prohlédli školu tak zvaně od sklepa až po půdu.

Přesuny dětí byly řízeny školním rozhlasem a

hlásili se. Snad jim to vydrží. Zpívali a tančili, hráli různé hry a malovali. V tělocvičně na ně čekal dokonce padák. Asi vás trochu zklameme, ale nebyl to až takový adrenalin, jak to vypadá. Šlo o pomůcku, které se říká látkový padák.

Jde vlastně o plachtu, které se všichni drží a snaží se ji napínat a povolovat podle toho, co s ní chtějí provádět. Na ní je většinou umístěn míč a společně s jím všichni cíleně pohybují. Jde ve výsledku o nácvik vzájemné spolupráce. To se malým školáčkům líbilo a nutno podotknout i dařilo.

Společně si mohli otestovat i interaktivní tabule, které budou v následujících devíti letech používat velmi často. Neméně důležitý byl i nácvik zavazování tkaniček.

Měli jsme možnost se trochu vyptat i rodičů, jak se jim tato akce líbí a zda jsou s ní spokojeni. Dá se říct, že byli nadšení. Možná proto, že se jim na chvíli někdo postaral o ratolesti, ale spíš, jak se několikrát ozvalo v jejich reakcích, budou teď mnohem klidnější, až jejich děti začnou od září navštěvovat školu pravidelně. Už se

tu vyznají, nebudou bloudit a odpadne zbytečný stres. Když se tak zamyslíme, to je vlastně ten důvod, proč škola tuhle akci pořádá. Tak se uvidíme u zápisu, naši milí předškoláčky.

První velká zkouška

Zajímalo mě, co vlastně takový předškolák musí umět, aby byl přijat. Není toho zrovna málo. Nějakou tu básničku od něho chtěli už čerti v prosinci, takže tu vynecháme. Popsat pohádku podle obrázků, rozeznat základní obrazce a také jejich barvy. Něco nakreslit a stříhat nůžkami.

Zápis Musím se přiznat, že na svůj vlastní zápis do první třídy si již nepamatuji. Zřejmě jsem ho absolvoval a byl přijat k řádnému studiu na základní škole. To vím jistě.

Zajímalo mě, jak to probíhá dnes. Přiznám se, že jsem byl překvapen. Ona je to jakási první velká životní zkouška. Trvá přibližně dvacet minut a ukáže, co takový předškolák vlastně umí. Pravda, jsou tam s ním i jeho rodiče, ale ti jsou možná ještě nervóznější než on sám. Sedí opodál a sledují, zda jejich prcek neudělá nějakou chybu. V momentě, kdy se jen na chvíli odmlčí a začne nad něčím dumat nebo nereaguje dostatečně hbitě, orosí se jim čela a zachvátí je panika. „Jak je to možné, co se děje?“

dokonce i napovídá. Na závěr se rozloučí, dostane nějaký ten dáreček a hlavně si oddechne, že to má za sebou. Rodiče si otřou čela, vezmou dítě za ruku a spokojeně všichni odchází domů. Tak takhle nějak to vypadá u zápisu. Ti, co si ještě raději hrají, než se učí, přijdou ještě jednou, za rok, až trochu dozrají.

„Letošní zápis se konal ve dvou termínech 14. 4. a 21. 4. První den přišlo 59 dětí a v druhém termínu 4. Zapsáno máme 45 dětí do 1. tříd, 8–9 do přípravné třídy. První třídy v příštím školním roce

budou mít tedy s největší pravděpodobností 22 a 23 žáků.“ Informaci nám podala zástupkyně ředitelky Mgr. Jana Janů.

Také by mohlo být zajímavé podle čeho se děti budou rozdělovat do jednotlivých tříd. „Priorita je místo bydliště. Děti ze stejných obcí jsou spolu ve třídě. Chýnov rozdělit musíme, tady je dětí hodně. Snažíme se, aby byly spolu děti alespoň ze stejných částí, např. z předměstí apod. Chceme, aby byl také vyrovnaný počet děvčat a chlapců v jednotlivých třídách,“ vysvětlila paní Janů.

Každého rodiče vždy zajímá, koho že bude mít jejich dítě za třídní. Tady to není tak úplně jasné. Jednu třídu povede paní učitelka Sváčková. Pro druhou bude vedení školy přijímat novou paní učitelku, takže je to malé tajemství.

Šestnáct dětí dostalo odklad, ale sedm z nich by mělo nastoupit do přípravné třídy. Odklad doporučuje pedagogicko – psychologická poradna.

Většinou to jsou děti narozené v létě. Dostávají ještě čas např. emočně vyzrát.

„Jsem spokojená. Děti předvedly, že umějí stříhat, hezky kreslit a představit se. Co jim trošku dělalo problémy, je zavázat tkaničky u bot,“ odpověděla paní zástupkyně na otázku, jak je spokojená s letošním zápisem.

Zajímalo nás, zda by něco vylepšila nebo změnila na procesu zápisu do první třídy. „Letos jsme poprvé využili elektronický předzápis. Získali jsme představu o počtu dětí, které mají přijít k zápisu. Jen intervaly na jednotlivé děti bychom měli prodloužit,“ dodala na závěr a popřála, aby se všem budoucím prvňáčkům ve škole líbilo.

Rolnickový den na ZŠ Chýnov

Diakonie Rolnička již od roku 1994 pomáhá dětem i dospělým s mentálním a kombinovaným postižením z celého tábořského regionu.
Potřebujeme k tomu Vaši podporu!

Charita

veřejná sbírka

rolnickové dny 2023

17. - 27. dubna

veřejná sbírka

rolnickové dny 2023

Chýnov

12 624,-

Diakonie
Českokobratrské církve evangelické

V úterý 25. 4. v Chýnově cinkaly rolničky, které všem oznamovaly, že Diakonie Rolnička se spojila se žáky 9. A z místní školy. Společnými silami lidem nabízeli rolničky za symbolickou cenu 30 Kč. Úctyhodnou vybranou částkou **12 624 Kč** dárci přispěli na pořízení mikrobuse, který bude vozit děti do školy v Rolniče.
Žáci 9. A a M. Voigtová

A kde jste tedy mohli dobrovolníky ve žlutých tričkách a se zapečetěnými kasičkami potkat?
Bechyně (pondělí 17. dubna) – **11 331 Kč**, **Jindřichův Hradec** (pondělí 17. dubna) – **14 174 Kč**, **České Budějovice** (pondělí 17. dubna a pátek 21. dubna) – **35 739 Kč**, **Tábor** (úterý 18. dubna a středa 19. dubna) – **70 501 Kč**, **Třeboň** (čtvrtek 20. dubna) – **23 347 Kč**, **Kardašova Řečice** (čtvrtek 20. dubna) – **12 763 Kč**, **Sezimovo Ústí** (pátek 21. dubna) – **9 922 Kč**, **Veselí nad Lužnicí** (úterý 25. dubna) – **25 252 Kč**, **Chýnov** (úterý 25. dubna) – **12 624 Kč**, **Planá nad Lužnicí** (středa 26. dubna) – **5 064 Kč**, **Soběslav** (čtvrtek 27. dubna) – **47 520 Kč**

Děkujeme!

268 237,-

JSME RŮZNÍ,
ale patříme k sobě.
Každý člověk je jedinečný
a zasluhuje respekt.

Diakonie Rolnička

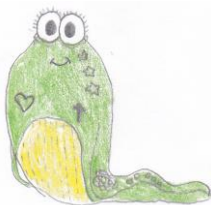
Silový čtyřboj

Soutěž **SILOVÝ ČTYŘBOJ** základních škol a víceletých gymnázií v České republice je soutěží, která je v seznamu soutěží AŠSK ČR (mohou se jí účastnit i školy, které nejsou členy AŠSK). Je určena všestranně pohybově nadaným chlapcům osmých a devátých tříd základních škol. Je koncipována jako soutěž družstev škol i jako soutěž jednotlivců.

V dnešní době, kdy se výrazně rozmáhá „hnutí fitness“ a ve školách vznikají posilovny, získává kondiční cvičení stále více na popularitě. Cílem této soutěže je kromě nesporných výkonnostních aspektů i ovlivňování zájmu čtrnáctiletých a patnáctiletých chlapců o svou zdatnost, estetický vzhled postavy, zdravý způsob života a radost z cvičení a soutěžení.

Soutěž **SILOVÝ ČTYŘBOJ** je zajímavou nabídkou starším žákům v rámci fyzických disciplín a může navázat na obdobné soutěže středních škol, které vznikly v minulosti. V osmých a devátých třídách základních škol je spousta šikovných kluků, kteří posilují, šplhají, plavou, veslují,

hrají hokej, provozují atletiku, gymnastiku, zápas, judo, box, karate nebo lezou po cvičných horolezeckých stěnách. Je však i spousta pohybově nadaných chlapců, kteří nedělají žádný sport závodně, ale mají talent, který v nich zatím dřímá. Nejen pro ně je určena tato soutěž, jež je jim možná šitá na míru. Mohou v soutěžním klání s podobně šikovnými chlapci stejného věku prokázat svůj um, schopnost se prosadit a udělat radost učitelům a především sobě...

Pro základní školy se skládá silový čtyřboj ze šplhu na laně o délce 4,5 metru bez přirazů nohou, ze stoje, trojskoku s odrazem snožmo z místa, shybů na doskočné hrazdě a sedů - lehů bez opory nohou.

Naši školu reprezentovali chlapci z devátých tříd Jonáš Frait, Daniel Vaníček, Daniel Georgiev a František Dvořák. Svými výkony obsadili krásné 3. místo.

Stolní tenis – ZŠ Chýnov

ASOCIACE ŠKOLNÍCH SPORTOVNÍCH KLUBŮ ČESKÉ REPUBLIKY

ŠKOLNÍ SPORTOVNÍ SOUTĚŽE

DIPLOM

za 3. místo

ZŠ CHÝNOV

SILOVÝ ČTYŘBOJ

kategorie - chlapci IV
okresní přebor

Tábor 5.dubna 2023

OR AŠSK Tábor

Organizujeme
volný čas
 dětí a mládeže
 ve školách

AŠSK

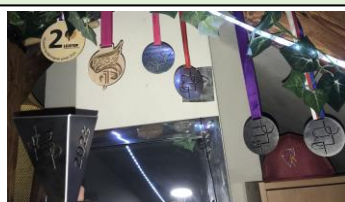
K o n í č k y

Zájmy a záliby našich spolužáků

Madlen Kratochvílová 7. A – sportovní lezení a bouldering

Už to bude šest let, co se věnuji závodně sportovnímu lezení a boulderingu. Kamarád Vojta se jednou zmínil, že chodí lézt a že ho to baví. Přišlo mi to jako fajn nápad a myslala jsem si, že by mě to mohlo bavit také. Mamka mě přihlásila na kroužek. Chytlo mě to a stále drží. Ze začátku jsem chodila jen jednou týdně a měla jsem to spíš jako zpestření. Kamarádů jsem tam moc neměla. Abych pravdu řekla, i těch pár, co jsem si našla, začalo dalším rokem chodit v jiný den a už jsem je nikdy neviděla. Pak mě to bavilo víc a víc a začala jsem chodit na tréninky dvakrát týdně. Od druhé třídy, kdy jsem vlastně začala, jsem udělala velký pokrok. Hodně piluji vytrvalost, to je lezení na laně, a chodím běhat na různá hřiště, kde mají hrazdy a bradla, tam posiluji. Každý rok se koná JBP (Jihočeský boulderingový pohár). Jde o 4 závody. Z nich jsem 3 vyhrála a jednou byla druhá. Pak se body ze všech čtyř závodů sečtou a vyhlásí se celkový vítěz. To jsem také byla já. Teď nedávno se konaly závody 2. ligy v Českých Budějovicích a tam jsem excelovala a získala první místo. Svoji první medaili jsem získala v roce 2019 za druhé místo v Písku. Od té doby se mi opravdu daří. Nejde o úplně finančně náročný sport, nejvíc mě stojí doprava. Kdybych tedy nepočítala lezečky (boty na lezení) a magnezium na ruce, ale to vše vám půjčím i na stěně. Každý rok jezdíme na soustředění. Třeba minulý rok jsme byli v Rakousku a tento rok pojedeme v květnu na týden do Francie. Mám tenhle koníček opravdu ráda.

Patricie Rybničková 4. B – synchronizované plavání

Aktivně se věnuji akvabelám neboli synchronizovanému plavání. Je to vlastně kombinace tance, gymnastiky a plavání. Už to dělám 4 roky. Začínala jsem ve třech letech gymnastikou, v šesti letech jsem přešla na synchron. Dostala jsem se k němu díky mojí mamce. Ze začátku jsem uplavala sotva pár tempíček a neudržela se nad hladinou. Musela jsem se naučit všechny styly plavání a postupně jsme začaly trénovat figury. Ty se ze začátku trénují s malými barely, které nás drží nad vodou. Na figurách pak stojí týmová sestava. Musím na sobě pořád pracovat. Mohu se pochlubit prvním místem z figur z tábořských závodů a třetím místem z figur z Plzně. Letos v březnu v Plzni se nám dařilo, tábořské akvabely přivezly domů 21 medailí. Společný trénink máme třikrát týdně. V úterý jen bazén, v pátek tělocvičnu na Míráku a pak přecházíme na bazén. V sobotu od 7 ráno už zase plaveme v bazénu. Letos jsme začaly plavat také s ploutvemi. Jinak se snažím trénovat denně doma, cvičím a běhám. V létě máme v srpnu soustředění a pak začínáme zase s tréninky. Mám tento sport moc ráda, holky z týmu jsou moje velké kamarádky a máme skvělé trenérky, i když přísné. Ve volném čase nás vezme trenérka třeba na rozsvícení vánočního stroměčku na náměstí v Táboře nebo jdeme i s rodiči opékat buřty. Na závodech v týmech se neplave s koupacími čepicemi, ale na hlavě mají akvabelky drdoly s kloboučkem a celý účes je zafixovaný želatinou na výrobu tlačanky, protože gel by se ve vodě smyl. Dostat pak z vlasů želatinu je výživná práce a je k tomu potřeba velké množství horké vody. Figury se plavou v černých plavkách a bílé koupací čepici. Nesmíme se dotýkat, ani odrážet ode dna nebo kraje bazénu. Mezi akvabelkami nejsou jenom děvčata, většinou se na závodech potkáme s jedním nebo dvěma chlapci. Je to makačka, ale stojí to za to.

Sníh, muldy a osmáci

Lyžák

Cesta autobusem byla přímo dokonalá ve srovnání s tím, co nás čekalo poté. Nejdříve tříkilometrový výšlap do kopce poměrně hlubokým sněhem. Po příchodu na chatu jsme dostali pouhou půlhodinku na vybalení a přípravu na svah. První lyžování pro nás bylo celkem stresující, někteří z nás na lyžích stáli po čtyřech letech a museli jsme si ho pořádně připomenout. Po rozřazení do skupin jsme konečně sjeli k chatě, převlékli jsme se a šli na večeri. Po večeri jsme měli večerní program – video o pravidlech chování na sjezdovkách a potom poznávací hry.

Půl hodiny před večerkou jsme sotva stihli hygienu a přípravu do postelí.

Buďte zticha, já nic neslyším.

To je mlha, že by se dala opravdu krájet!

To máš dobrý, já ani nic nevidím.

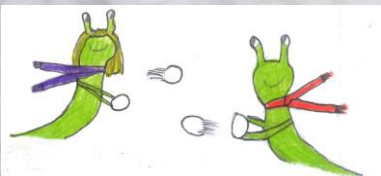

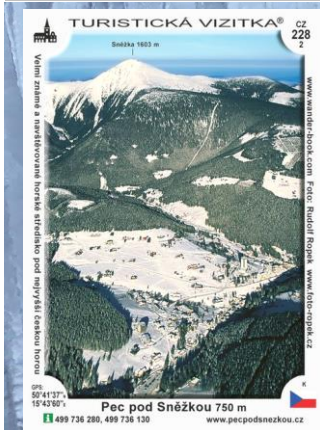
Ráno jsme vstali v půl osmé a šli na snídani, která byla moc dobrá. Potom jsme lyžovali až do oběda. Někteří z nás padali, báli se, ale svůj strach skoro všichni překonali. Po obědě jsme hráli karty a ve dvě odpoledne byl zase nástup na lyžování. Už nám to šlo a bavilo nás to. Po náročném lyžování jsme měli konečně dvě hodiny odpočinek. I večerní soutěže nás bavily.

Chvilka odpočinku v heboučké peřince nikdy neuškodí.

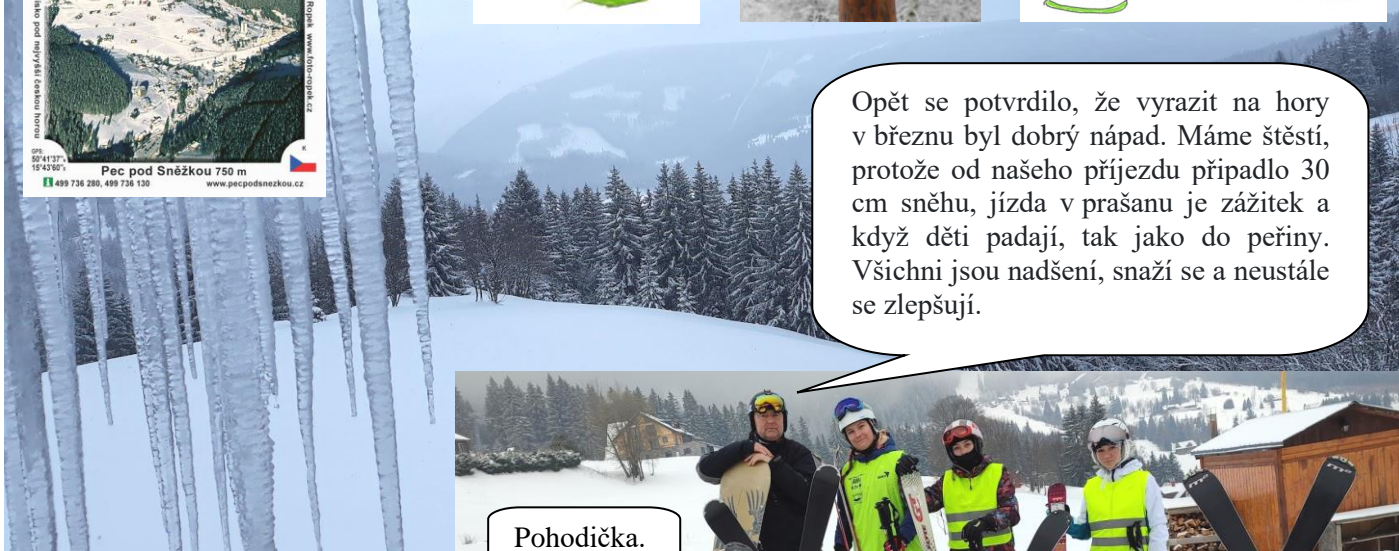

Aby z nás ale nebyly časem rampouchy.

Opět se potvrdilo, že vyrazit na hory v březnu byl dobrý nápad. Máme štěstí, protože od našeho příjezdu připadlo 30 cm sněhu, jízda v prašanu je zážitek a když děti padají, tak jako do peřiny. Všichni jsou nadšení, snaží se a neustále se zlepšují.

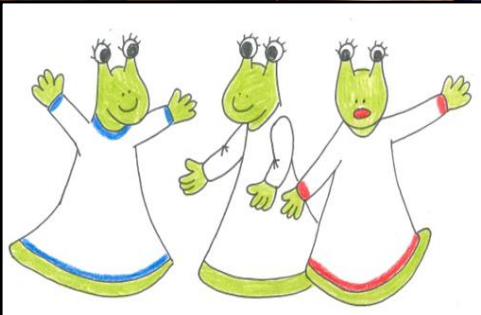
Pohodička.

I když byl dnešní den náročný, tak přesto po večeri všichni zapoměli na únavu a okamžitě se od prvních tónů zkušební diskotéky vrhli na taneční parket. Zazněla i píseň Karla Zicha Paráda, při které jsme připravili špalír pro pana učitele Zicha. Vydatně si zatančili i ostatní dospěláci, které jsme také vyzvali k tanci.

Je to paráda, lehnout si na záda a nečíst si knížku.

Vybodni se na to. Jdeme si trsnout. A všichni na parket!

Čtvrtý den byl odlišný od předešlých, protože jsme místo odpoledního lyžování šli na procházku do Lyžařské boudy. Tady jsme se odměnili za náročný výstup a dali si různé dobroty jako např. palačinky, horkou čokoládu, hranolky, horké maliny atd. Poté, co jsme si pochutnali na dobré horské kuchyni, jsme se vydali zasněženou krajinou zpátky do naší boudy Racek. Během cesty jsme se bavili dováděním ve sněhu. Nejlepší zážitek, na který budeme vzpomínat, je, že jsme skolili našeho horského krále pana učitele Jana Zicha. Po všech zážitcích jsme zakončili den výbornou večeří, sledováním filmu a fotbalového zápasu Ligy mistrů.

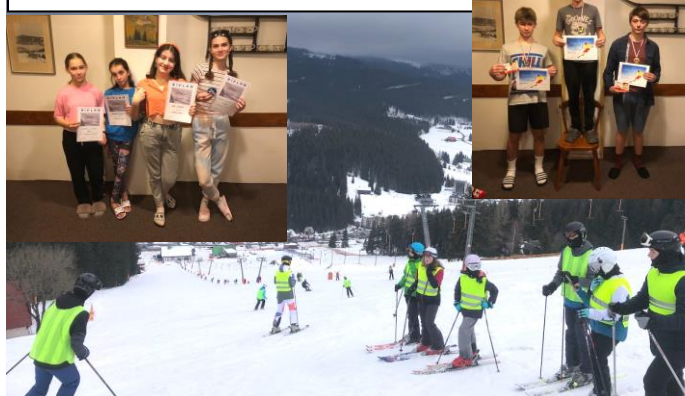

To je
ňaminka.

Tady
chvilku
zůstaneme

Den pátý odstartoval deštěm, mlhou a teplotou nad 0. Jezdění ve vlhkém sněhu s deštěm nebylo nic moc. Promáčelo se nám oblečení a rozbředlý sníh si také bral své oběti. Zasekávaly se nám lyže a mnoho z nás padalo na zem. Po obědě jsme se chtěli zahřát, ale některým z nás se to nepodařilo, a tak jsme odpoledne zůstali na chatě a už nešli lyžovat.

V pátek 10. března nás čekal poslední den lyžování. Po snídani jsme šli na sjezdovku, kde už byla připravena slalomová dráha a nás čekaly závody. Při nich každý z nás absolvoval dvě jízdy. Po závodech jsme ještě chvíli jezdili a potom šli na oběd, na bramboračku a kynuté borůvkové knedlíky. Po polední pauze jsme si užívali poslední chvíle lyžování, zkoušeli jsme různé „tríčky“ i jízdu pozadu. Na večer jsme si my na oplátku připravili program pro učitele a bavili je scénkami, básničkami, vtipy i hádankami. Pobyť na chatě Racek jsme zakončili skvělou diskotékou.

Menglerová Kateřina

(asistentka v 7. A)

Kde bydlíte?

- Bydlím v Roudné.

Kolik je vám let?

- Je mi 47 let.

Jste vdaná a máte

nějaké děti?

- Vdaná nejsem, byt' spolu s partnerem žijeme už čtvrt století a máme dva syny.

Stejskalová Zdena

(asistentka v 5. A)

Ahoj, jmenuji se Zdena Stejskalová a s přítelem nyní bydlíme v Chrboníně na Táborsku. Je mi 23 let a

na děti se už těším. Narodila jsem se v okresním městě Táboře a celé své krásné dětství jsem prožila v malebné vesničce Kloužovice poblíž našeho Chýnova.

Základní školou jsem si prošla tady v Chýnově. Některé chvíle byly těžší, ale i přesto si na tato léta vzpomenu s úsměvem na tváři. Když jsem se rozhodovala, kam na střední, bylo mi jasné, že mé kroky musí směřovat tam, kam mě srdce potáhne. Proto zvítězila obchodní akademie v Jindřichově Hradci. Byly to ty nejlepší roky mého studentského života a určitě na tuto školu vzpomínám ze všech třech

Kde jste se narodila a prožila dětství?

- Narodila jsem se v Táboře a dětství strávila na Soběslavsku.

Kde jste studovala základní, střední a vysokou školu?

- Základní školu i gymnázium jsem studovala v Soběslavi. Vysokou pak v Liberci, odkud jsem po roce odešla a zcela změnila směr.

Čím jste chtěla být jako dítě?

- Každou chvíli něčím jiným. Potápěčem, soudcem, umělcem, veterinářkou, geniálním vědcem, který vynalezne důležitý lék a zachrání spoustu lidí.

Kde jste působila, než jste přišla

k nám?

- Na Základní škole Mikuláše z Husi v Táboře jako asistentka pedagoga.

Jaké byly vaše první chvíle u nás?

- Dva dny jsem bloudila po budově, týden jsem oslovovala kolegy jinými jmény a styděla se za to. Slibuju, že už to nikdy neudělám.

Už jste si zvykla?

- Mám pocit, že se to povedlo.

Jak se vám líbí naše škola?

- Mám ráda staré budovy, jejich atmosféru. Škola se mi líbí zevnitř i zvenku. A její obyvatelé – malí i velcí – jsou fajn.

Jaký je váš oblíbený film?

- Nejsem úplně filmový divák, mám raději knížky. Ale s oblibou se podívám na francouzský film *Nedotknutelní*, na nové české filmy nebo naopak černobílou klasiku – *Světáky* a *Spalovače mrtvol*.

Na čem si ráda pochutnáte?

- Na všem, co nemusím vařit. Jenom mě nikdo nedonutí sníst houby, ledvinky a cokoli, co se třese jako sulc.

Máte nějaké koníčky? Jaké?

- Mám ráda hudbu napříč všemi žánry. Mám ráda tanec, zvířata, ráda vyrábím, vymyslím, renovuju, zahradničím. Baví mě strašná spousta věcí, tedy kromě žehlení.

nejvíce. Vysokou školu jsem měla jistou ještě před výběrem střední, a to Jihočeskou univerzitu v Českých Budějovicích. Šla jsem studovat pedagogickou fakultu se zaměřením přírodopis a český jazyk a literatura. Těsně před dostudováním a získáním prvních dvou písmenek titulu před jménem nastaly komplikace, ale já tu školu tak zbožňuji, že si ji dám znovu. Od dětství jsem se chtěla stát paní učitelkou, stát se dětem vzorem a pomáhat jim na jejich cestě životem. Alespoň teda s tím, který prožívají na základních školách.

Než mě život dostal na mou starou dobrou „základku“ jako paní asistentku, byla jsem hrdou studentkou pedáku v Budějicích.

Ze začátku to bylo krušné. Zvykat si na nové tváře, u dětí si budovat respekt a důvěru a zároveň potkávat známé tváře, díky kterým jsem se ujistila, že pedagogika je ten správný směr. Nyní ještě někde tápu, ale kolegové jsou tak milí a chápaví a rádi mi pomáhají ve věcech, které vidím poprvé.

Chýnovská základka měla spousty reforem, ale její krásná architektura zůstala stále stejná a toho si cením.

Co se filmů týče, nemám žádný oblíbený, ale když bych si měla vybrat, tak určitě zmíním sérii *Zaklínač*, *Bridgetonovi*, *Rychle a zběsile*, *Taxi*, *Lucifer* a nový seriál *Wednesday*. Ani v hudbě si nijak nevybírá. Pokud to není rap, hiphop nebo heavy metal, tak se ráda zaposlouchám.

Oblibu jsem našla v indické kuchyni a nyní i v sushi.

Ve volných chvílích se těším na kvalitní četbu, ráda pečou a vyžívám se v zahradničení. Práce na zahradě mi v tuto zimní dobu chybí a nemůžu se dočkat prvních zelených výhonků. Mezi mé největší koníčky ale patří především úklid a zvelebování domácnosti, jelikož se u toho uklidním a odreaguji.

Nejvíce času mi nyní ale zabírá plánování blížící se svatby, která mi dělá největší radost, jelikož se při tom mohu realizovat svým nadáním pro detail a dekorování.

Toulky našich turistů

Neradi bychom to zakřikli, ale vzhledem k tomu, jak špatné počasí vládne poslední dobou, k nám členům turistického kroužku je paní příroda docela milosrdná. Tedy alespoň co se delších výletů týká.

Rozcestník

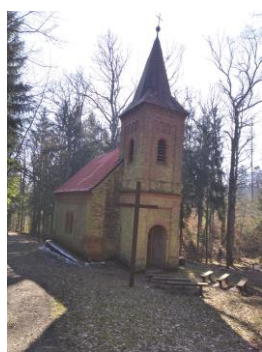

Svákov

Ve středu 1. března naplánoval pan učitel Dvořák a pan Štrouf, kteří vedou náš turistický kroužek, výpravu na rozhlednu Svákov. Pokud nevíte, kde se nachází, tak vám prozradíme, že na kopci nad Soběslaví. I když byly jarní prázdniny, přihlásilo se

25 dětí, které rády vyrazí do přírody i v den volna. Museli jsme vstávat hodně brzy, abychom stihli vlak v 8:36 z Chýnova. Když jsme přijeli do Soběslavi, vydali jsme se po žluté, která vedla až na rozhlednu.

Cestou jsme šli po křížové cestě o 14 zastaveních, která jsou dílem soběslavského sochaře a kováře Martina Míky a byla instalována v květnu 2017. Tato křížová cesta byla pořízena z darů soběslavských občanů a ostatních dobrodinců. Samotnou instalaci financovalo město Soběslav. 13. května 2017 ji požehnal generální vikář českobudějovické diecéze ThLic. David Henzl.

Svákovská křížová cesta vede až ke kapli Panny Marie Bolestné, která je posvátným a poutním místem spolu se studánkou s léčivou vodou, ke které se pojí pověst o zázračném vyléčení očí. Nedaleko studánky stojí malý pomníček věnovaný vzpomínce na spisovatele a malíře Miroslava Krejčů, který je autorem pohádek o strašidlu Doudlo. Cesta lesem dále pokračuje po zmíněné žluté turistické značce k rozhledně Svákov, z níž se nabízí pohled do údolí řeky Lužnice a na Soběslav.

Rozhledna je vysoká 13,5 metru a je z ní opravdu

krásný výhled. Je volně přístupná, takže jsme nemuseli platit žádné vstupné. Foukal tam docela studený vítr, ale to nás neodradilo, abychom se rozhlédli po krajině. Lehce jsme tam posvětili a vydali se na zpáteční cestu do Soběslavi. Řeku Lužnici jsme přešli přes most, který se houpal. Ve městě byl pak rozchod a všichni se rozprchli do cukráren, obchodů nebo na kebab. Po hodině jsme se přesunuli na nádraží a vlakem se vrátili zpět do Chýnova. Celý den bylo chladné, ale hezké počasí.

A my jsme si to užili.

Prachatice

Kdyby byl Bavorov, co Prachatice

Již tradičně se nám nechtělo o velikonočních prázdninách jen tak sedět doma a čekat na pomlázku. Naplánovali jsme tedy výlet. Nebyl ledajaký, spíše by se dalo říct, že stál za to. Šlo o tři dny v pro nás zatím neprozkoumané krajině okolí Prachatic.

Na cestu jsme se vydali ve středu 5. dubna a

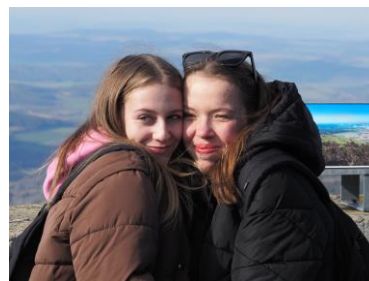
nutno podotknout, že ostatní spolužáci v ten den ještě šli do školy. To byl takový příjemný pocit. Trochu jsme si mohli přispat, protože sraz byl až v osm hodin na nádraží

v Chýnově. Kolem půl deváté naše putování započalo. Trochu nás inspirovala slova jedné lidové písně „Kdyby byl Bavorov“. Kdyby tomu totiž opravdu tak bylo a Bavorov byl co Prachatice, možná bychom jeli právě tam, ale opak je pravdou a naším cílem se staly Prachatice. Prakticky nikdo nevěděl, co nás čeká. Jasně bylo jen to, že budeme muset třikrát přestupovat. Poprvé v Táboře, pak v Písku a do třetice v jakýchsi Čičenicích. Cesta vlakem je vždy fajn. Vzhledem k tomu, že většinu

cesty prokecáme, nám to uteče jako voda. A tak jsme se ani nenadáli a kolem půl jedné jsme vystupovali na zastávce Prachatice lázně.

Stáli jsme v d'olíčku a všude kolem nás byly kopce. Na mapě to tak nevypadalo, nebo jsme si toho spíš nevšimli, ale tam bylo od nádraží do kopce prakticky vše. Trochu jsme se zorientovali a vyrazili k ubytovně s názvem Dřípatka. Jde o centrum ekologické výchovy, kde se konají různé akce zaměřené na přírodu a její ochranu a shodou okolností je její

součástí i ubytovna s kapacitou 40 lůžek. Přáli bychom vám vidět ten krpál, který jsme museli s krosnami a kufry zdolat, než jsme se k Dřípatce vyškrábali. Ubytování bylo

moc pěkné. Prostorné pokoje s palandami a novým nábytkem. Každý pokoj měl svou koupelnu. A součástí ubytování byla i kuchyně s jídelnou. Trochu jsme se porozhlédli, vybalili si a pak vyrazili na první túru. Naším cílem byl nejvyšší vrchol v okolí, na kterém stojí rozhledna Libín. Čekalo nás převýšení pět set metrů. Představte si prakticky stěnu o délce pěti fotbalových hřišť. Sedm kilometrů stoupání po zelené a modré turistické trase. Místy jsme toho měli plné zuby, ale to k tomu patří. Jinak bychom si nemohli vychutnat ten nádherný pocit z dosažení vrcholu. Když si konečně můžeme říct, že jsme opravdu dobří. Rozhledna byla volně přístupná a tedy otevřená. Mohli jsme se rozhlédnout po okolí a mít

Prachatice jako na dlani. Na vrcholu byly ještě zbytky sněhu. Nutno podotknout, že jsme výstup podnikli v teplém

oblečení. Nechyběly zimní bundy a někteří nasadili i rukavice. Cestou jsme však odpočívali i na stráních, kde nás ohřívalo sluníčko, a části oblečení jsme zase svlékali. V takovém počasí není výstup opravdu jednoduchý.

Chvilku zima, vzápětí zase teplo. Příroda si s námi pěkně zahrává. Jak se říká, nedá nám nic zadarmo. Dolů jsme se vydali po červené. Sestup už trval podstatně kratší dobu. Cestou jsme doplnili

potřebné suroviny pro následující snídaně a večeři v místním supermarketu a kolem půl sedmé se vrátili na ubytovnu. Všichni se pustili do zásob z domova a řádně si nacpali bříška. Během večera to vypadalo na ubytovně jako ve včelím úlu. Většina se přesouvala z jednoho pokoje do druhého, někteří si zahráli například karty, ale únava nakonec dostihla všechny, a tak kolem půlnoci zavládlo hrobové ticho.

Druhý den ráno nás probudily dokonce sluneční paprsky a vzhledem k tomu, že jsme byli ubytovaní ve městě, nás překvapil klid a ticho, které ráno přineslo. Žádný hluk od aut, to bylo tak zvláštní. Je pravda, že ubytovna se nachází v okrajové části ve stráni pod lesem a okolím nevede žádná hlavní silnice. Než jsme vstali, dospěli už se vraceli z nákupu a donesli čerstvé pečivo. Společná snídaně má své kouzlo. Teplý čaj, křupavé

rohlíčky s máslem a marmeládou, šunka se sýrem anebo domácí loupáčky, které jsme dovezli až z domova. Bylo třeba se řádně posilnit na následující den. Na Zelený čtvrtek nás čekala vyhlídková trasa kolem Prachatic.

Po desáté hodině jsme opět vyšlápli do vršků, kudy vede tak zvaná Tankovka (bývalá vojenská tanková cesta), po které prý kdysi opravdu jezdily tanky. Po úvodních osmi kilometrech jsme sešli na náměstí v Prachaticích, kde jsme měli zajištěný oběd. Při našem příchodu byla restaurace plná, ale všimli jsme si, že na stolech byly kartičky s rezervací od půl jedné. Do deseti minut se prostory restaurace opravdu vyprázdnily a ke stolům jsme zasedli my. Polévka a po ní kuřecí řízek, tímto pokrmem nepohrdl nikdo. K pití nám udělali vodu se šťávou. Bylo to trochu jako doma. A to všechno za pouhých sto dvacet korun. Po obědě jsme pokračovali v cestě dál. Zase jsme museli trochu vystoupat a pak dokola převážně po vrstevnici. V jednom místě jsme se chvilku vyhřívali na stráni, do které se opíralo vši silou sluníčko. To byla paráda. Poslední zastávkou byl areál lesních her, kde jsme si to opravdu užili. Spousty prolézaček, houpaček a

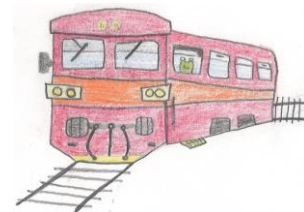

jiných dřevěných atrakcí rozsázených po nemalé rozloze lesa nás zabavily nejméně na jednu hodinu. Kdo chtěl, mohl jen tak odpočívat v sítích z provazů. Na ubytovnu jsme dorazili opět až v podvečer. Následovala večeře, kterou jsme si ale museli sami uvařit. V plánu byly špagety s boloňskou omáčkou. K plotně se postavily Aja

s Hedvikou a nutno podotknout, že večeře se jim moc povedla. Spousta z nás si přidávala. Nacpaní a cestou znavení jsme se svalili do postelí a chvilku relaxovali. Večer tím však nekončil. Bylo třeba si ho užít, vždyť jsme se druhý den vraceli domů.

Ráno nás opět sluníčko pošimralo pod nosem. Svlékli jsme povlečení, poklidili pokoje, společně posnídali a po desáté se vydali směrem na vlakovou zastávku. Cestou bylo třeba pokoupit něco málo na cestu. Opět nás čekaly tři přestupy, jen jsme cestou domů zavítali do Ražic místo Písku. Někdo by možná řekl, že půl dne strávíme ve vlaku a na nádražích, ale my si dokážeme užít i to cestování. Naše velikonoční výprava byla opět zajímavá a stálo za to se jí zúčastnit.

Uklid'me Česko

Jedná se o dobrovolnickou úklidovou akci, která probíhá na území celé České republiky (a dokonce na pár místech mimo ni). Jejím cílem je uklidit nelegálně vzniklé černé skládky a nepořádek v přírodě.

Letošní zájem o dobrovolnické uklízení byl rekordní, v týdnech před samotnou akcí organizátoři řešili především logistiku s ní spojenou. Rozesílali po České republice k místním organizátorům více než 3 000 balíčků, které obsahovaly 120 000 pytlů na sběr odpadků, a i díky zapojení více než tisícovky škol také zhruba 160 000 párů pracovních rukavic.

Už měsíc před hlavním termínem evidovali organizátoři přes 2000 nahlášených úklidových akcí. Hlavní úklidový den letošního jubilejního 10. ročníku akce Uklid'me Česko připadl na sobotu 1. dubna (a to nebyl apríl :-). Desítky tisíc dobrovolníků tak opět uklízely v lesích, obcích a městech, podél komunikací, ale také na řekách či v chráněných územích...

Základní škola Chýnov se zapojila již podruhé. Naším termínem byl však pátek 31. března. Letos k nám byla příroda o trochu milosrdnější, jelikož na nás neseslala mrazivé počasí jako loni. Vyfasovali jsme pytle a rukavice a vydali se do terénu. Každý ročník si vybral určitou oblast jak v Chýnově, tak v blízkém okolí. Pršet začalo až v momentě, kdy se poslední třída vrátila do školy. To už jsme odlehčili našemu životnímu prostředí zhruba od 750 kilogramů odpadu. Letos jsme vyčistili hlavně oblast v blízkosti Stříbrných Hutí, Nuzbel a Lažan a v neposlední řadě okolí silnice k jeskyním.

„Podobné akce jsou velmi důležité, protože nám pomáhají uvědomit si naši zodpovědnost za životní prostředí a připomínají nám, že máme povinnost chránit prostředí a přírodní zdroje pro příští generace. Mohou nás také inspirovat k tomu, abychom změnili své chování a začali žít odpovědněji.“

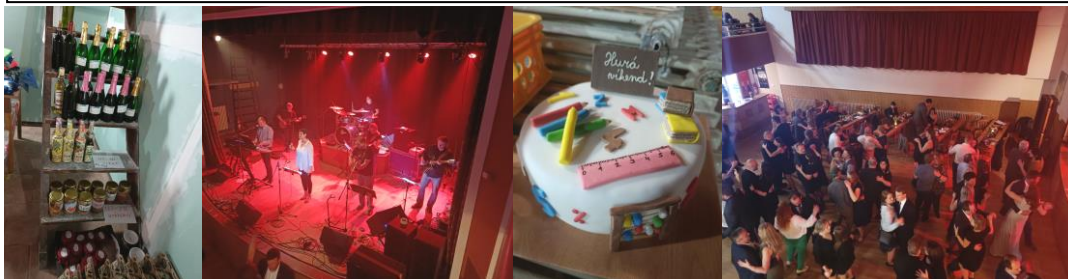
Ekologie

Zprávičky ze školy, z domova i ze světa

Přípravy na letošní ples KPŠ probíhaly již několik měsíců předem. Bylo třeba zamluvit kapelu, sehnat sponzory, věcné ceny do tomboly a samozřejmě zarezervovat sál. Vstupenek bylo vytištěno mnohem více, než kolik se jich prodalo. Několik rodin podpořilo tuto akci klubu svým příspěvkem i přesto, že na ples nedorazily. Za to jim samozřejmě patří velký dík. Cen do tomboly se sešlo úctyhodné množství a prodávalo se pět lístků za dvě stě korun. Večerní program zpestřily mažoretky svým vystoupením. Také zazpívala na pódiu bývalá žačka naší školy Šárka Tenklová. Ples měl pomalý rozjezd, dokonce to vypadalo, že přijde opravdu málo lidí, ale nakonec se několikrát taneční parket pěkně zaplnil. Zábava se rozjela, kapela hrála a všichni si to užili, jak se patří na pořádný ples. Po skončení zmizela ze stolů dokonce i výzdoba, kterou byly vázičky s tulipány. Podle reakcí přítomných se ples opět vydařil.

Začátkem dubna, tedy hned prvního, se v Záhosticích uskutečnily závody hobby horse. Pokud nevíte, oč jde, není to nic jiného než závody v napodobování jezdeckých disciplín s dřevěným koněm mezi nohama. Rádi byste jezdili na koni, ale nemáte dostatek peněz? Nezoufejte, parádně si zasportujete i na oři dřevěném. Tzv. hobby horsing je novou sportovně zábavnou disciplínou, která má hlavně ve Finsku desetitisíce příznivců. A její popularita stoupá. Sobotní závody v hobby horse v Záhosticích se opravdu vydařily. Děti soutěžily se svými koňskými hlavami na trailu, přeskočily pár překážek, zkusily si zručnost kolem kloboukových barelů a v neposlední řadě drezuru, což je volná disciplína, při které se hodnotí krása a souhra s vaším hobby horse. Kdo neměl vlastního koně, mohl si půjčit hobby horse či hobby camel přímo v záhostické stáji. Součástí této akce byl i slavnostní křest velbloudíťka narozeného 18. března.

ZÁVODY HOBBY HORSE 1. DUBNA 2023 ... 8 DENÍ TO APRIL

Uvítáme kateřate
 hobby horse od 12:00
 hobby horse od 12:00
 hobby horse od 12:00
 hobby horse od 12:00
 hobby horse od 12:00

Zároveň 200 Kč / zavedení dítě
 (včetně drobností, kteréž se shodně odlišují od ostatních, takže je možné využít i jako dar)

Zároveň 200 Kč / zavedení dítě
 (včetně drobností, kteréž se shodně odlišují od ostatních, takže je možné využít i jako dar)

POZOR!!! DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ: PŘÍHLÁŠKU JE NUTNÉ PODAT NEPOZDĚJ DO NEDĚLE 26. 3. 2023!!!

V obci Turovec se každý rok koná tradiční masopust, během kterého se pečou koblihy. Letos se o pečení postaralo 7 lidí a to se vyplatilo – během pouhých dvou dní se prodalo neuvěřitelných 3000 kusů! Tradice pečení koblih zde sahá až do doby, kdy Turovec byl ještě mladou obcí. Paní Beránková před patnácti lety tuto tradici opět oprášila. Od té doby se obec každý rok těší na tento sladký zážitek, který zdejší obyvatelé i návštěvníci milují. Koblihy jsou plněny meruňkovou marmeládou nebo mákem a stojí pouhých 20 Kč za kus. I přes svou nízkou cenu jsou však velmi oblíbené a jejich prodejnost každým rokem roste. Letos během tohoto koblihobraní dorazilo do hospody U Beránků kolem čtyř stovek turistů, kteří si je rozhodně nenechali ujít. Tato trasa je dokonce oficiálně zapsaná v programu Klubu českých turistů. Celá akce byla velkým úspěchem a obyvatelé Turovce se těší na příští rok, kdy se znovu setkají, aby společně pokračovali v této tradici. Každý, kdo se zúčastnil tohoto sladkého a chutného zážitku, si odnáší kus kulinářského umění a touhu se sem vrátit znovu.

Vzkazy ze střední

Ahoj všichni ze základky!

Posílám vám pozdrav z Třeboně, z oboru cestovní ruch. Ptáte se, jak se mi daří? Tak půl napůl. Je to úplně něco jiného než v Chýnově. Ve většině je to tady ale lepší. Například tady máme automat na kafe a na svačinu, za což jsem hodně ráda. Učitelé jsou tak nějak stejní jako na základce. Někdo je v pohodě a umí naučit, s někým to vůbec nejde. Například matika a fyzika, která mi na základce celkem dost šla, na střední jsem dostala učitele, kteří neumí vůbec vysvětlovat látku. Jinak máme předměty jako zeměpis cestovního ruchu, cestovní ruch, základy společenských věd apod. Tyhle předměty mě moc baví, protože se pojí přímo k mému oboru.

Taky bych vám ráda napsala něco o intru, na kterém jsem. Je to doslova nový život. Máte tu sice jistá pravidla, jako jsou vycházky, večerka nebo třeba zákaz chůze do jiných pokojů (hlavně ke klukům), ale není to tak zlé, jak to zní. Pár věcí se tu stejně porušuje, ale není to žádný velký problém. Mám to tu moc ráda. Ze začátku jsem se hrozně bála holek, které dostanu na pokoj, ale dostala jsem ty nejlepší, které jsem mohla dostat. Celkově se z nás všech na intru stala dobrá parta. Navzájem si pomáháme a máme se rádi.

Neříkám, že mi nechybí základka. Chybí mi moc. I ti učitelé, které jsem neměla moc v lásce. Chybí mi třeba i turistáky, na které jsem chodila a občas chodím i teď. Život jde ale dál. No nic, přeji vám všem hodně štěstí, učitelům pevné nervy a deváťákům, co dělají přijímačky, držím palce, aby to všechno zvládli.

Vaše Maruška Försterová.

Dobry den všem, tak mně se na střední líbí dost. Mám tam fajn spolužáky, ve třídě si všichni navzájem pomáháme. Taky máme dost mladou a fajn třídní učitelku. Na střední se mi obecně daří lépe jak na základce :) Máme dost zajímavé praxe, už jsem stihla za tu krátkou dobu obsluhovat třeba prezidenty z různých zemí na Pražském hradě. Zatím jsem na střední dost spokojená. Tak se mějte.

S pozdravem Adéla Müllerová.

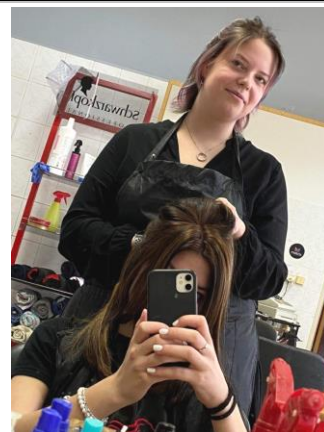
Vzkaz ze střední

Zdravím všechny z chýnovské základky. Jak jistě všichni víte, od září jsem student střední školy. Za ty dva měsíce jsem toho dost pochytala, třeba to, že bez učení to prostě nejde zvládat, zvlášť na maturitním oboru. Taky jsem si ještě nezvykla, že nám učitelé vykají. Mám dobré učitele a skvělou třídu. Letošním deváťákům přeji, aby si poslední rok na základní škole užili naplno a hlavně aby se dostali na střední, na kterou chtějí.

S pozdravem Veronika Volfová.

Zdravím všechny.

Po základní škole jsem si vybrala obor kadeřnice, chodím na Heureka v Táboře. Jsem již ve třetím neboli posledním ročníku, mám ještě v plánu nastavbu. Škola je o dost jednodušší než základní škola, převážně díky tomu, že máme týden praxe a týden školu, nemusím sedět celé roky v lavici. Velmi mě baví účesy a kreslení. Troufám si říct, že mám velkou představivost, možná proto jsem si vybrala tento obor. Spolužáci jsou asi takoví jako všude, s někým se dohodnu, s jiným ne. Jsem zvyklá ze základky, moc mě to netrápí. Máme ve třídě

dokonce i jednoho kluka, ale ve druháku je Štěpán Křepelka, možná, že si ho někdo z učitelů od vás pamatuje. Je zajímavé, kolik se toho dá na té hlavě udělat, ale hlavně mě fascinuje složení jednotlivého vlasu. Tak malá věc, přitom tak složitá. Neřekla bych, že Heureka je lepší než Chýnov, musím uznat, že se

mi líbilo více u vás, ale oboje má to své. Když už jsem začala, mileráda vzpomínám na všechny své učitele a učitelky, paní učitelku Hruškovou, paní ředitelku Havlůjovou, paní učitelku Radovou, paní učitelku Kuchařovou, paní učitelku Eybertovou a tak dále, a tak dále. Mohla bych tu vyjmenovat celou školu, ale komu by se to chtělo číst, že? Tak trošku přidám, nerada vzpomínám na všechny ty problémy, co jsme měli jako třída, a možná i to jídlo, ale pš, to se nesluší. Ale možná, že je to mnou.

Všem dětičkám a pubertákům na základní škole Chýnov bych chtěla vzkázat: „Učte se, děti, budete to mít v životě snazší, nezlobte vaši novou paní ředitelku, buďte na sebe hodní a hlavně buďte hodní na naše učitele a učitelky, mají s vámi hodně práce.“ Asi už toho víc nevymyslím, jsem ráda že jsem dostala možnost takhle se o pár myšlenek podělit. Na konci roku se přijdu za vámi podívat i s výučním listem.

Tak se mějte, vaše Jitka Vacková.

